

Sygn. akt II Ca 634/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko J. M.

z udziałem Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 9 kwietnia 2018 roku, sygn. akt I C 240/18upr

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 634/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 stycznia 2017 r. skierowanym przeciwko J. M., powód (...) S.A.” z siedzibą w B. - reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kwoty 2.784,25 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla dnia 20 października 2015 r. do zapłaty w dniu 6 grudnia 2016 r. kwoty wskazanej w wekslu w wysokości 2.784,25 zł. Pozwana do dnia złożenia pozwu nie dokonała żadnych wpłat na rzecz powoda.

W dniu 28 kwietnia 2017 r. Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wstąpił do postępowania i wniósł m.in. o zobowiązanie pełnomocnika powoda do wykazania w jaki sposób i na jakie należności powód zaliczył ewentualne wpłaty pozwanej (k. 26).

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, wobec czego Sąd wydał wyrok zaoczny. Apelację od wyroku wniósł powód zarzucając m.in. naruszenie przepisów prawa wekslowego oraz przepisów procedury cywilnej.

Sąd II instancji uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim.

Ponownie rozpoznając sprawę wyrokiem zaocznym z dnia 9 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) S.A. w B. przy udziale Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Tryb. przeciwko J. M. o zapłatę oddalił powództwo.

Podstawą rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 20 października 2015 r. pozwana wystawiła weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz powoda. Z treści weksla wynika, że pozwana zobowiązała się do zapłaty za ten weksel kwoty 2.784,25 zł do dnia 6 grudnia 2016 r.

W dniu 6 listopada 2016 r. przez stronę powodową zostało sporządzone pismo, w którym powód informuje pozwaną o wypowiedzeniu pozwanej umowy pożyczki numer (...) z zachowaniem 30-dniowego terminu. Jednocześnie powód wskazał, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został wypełniony na kwotę 2.784,25 zł.

Zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2017 pełnomocnik powoda został wezwany do złożenia w terminie 7 dni m. in. umowy, którą zawarł z pozwaną, i na zabezpieczenie której został podpisany przez pozwaną weksel in blanco.

Powód odebrał wezwanie w dniu 28 kwietnia 2017r. i do dnia rozprawy nie złożył umowy, o którą został wezwany.

W dniu 28 kwietnia 2017r. do tutejszego Sądu wpłynęło pismo pochodzące od Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie, którego zgodnie z przepisami art. 7 k.p.c. i art. 60 §1 k.p.c. wstąpił do sprawy w charakterze rzecznika interesu społecznego. Tym samym pismem wniósł o zobowiązanie powoda do dostarczenia deklaracji wekslowej i umowy pożyczki oraz wniósł o oddalenie powództwa jako nieudowodnione.

W takim stanie faktycznym Sąd uznał, iż powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia nie bierze w niej udziału, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Dyspozycja powyższej normy prawnej nie zwalnia jednak powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. W wypadku zajęcia przesłanek do wydania wyroku zaocznego Sąd może bowiem poprzestać na ocenie samych faktów opisanych przez powoda i tym samym pominąć postępowanie dowodowe. Jednakże, gdy powód tych faktów nie przytacza w? jasny sposób Sąd na podstawie przedłożonych dowodów ocenia, czy roszczenie powoda jest zasadne.

W niniejszej sprawie powód dochodził roszczenia z weksla. Wobec powyższego należy zacząć od ogólnego zdefiniowania charakteru weksla. Wśród jego cech jako jedną z kluczowych należy wskazać abstrakcyjność. Polega ona na oderwaniu weksla od stosunku podstawowego, co oznacza, że brak, nieważność lub wadliwość stosunku kauzalnego nic ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Przejawem abstrakcyjności weksla jest niedopuszczalność badania istnienia, ważności i wadliwości stosunku podstawowego (art. 17 prawa wekslowego), przy czym niedopuszczalność ta nie zależy od woli pozwanego. Powyższe jest generalną zasadą, od której przepisy prawa wekslowego przewidują jednak wyjątki. Abstrakcyjność weksla doznaje bowiem osłabienia w przypadku weksla niepełnego w chwili wystawienia (weksla in blanco), wystawionego w celu zabezpieczenia zobowiązania ze stosunku podstawowego (w niniejszej sprawie umowy pożyczki). Taki też weksel został wystawiony w niniejszej sprawie, co wynika z treści pozwu i wypowiedzenia umowy pożyczki dołączonego do pozwu. To osłabienie abstrakcyjności weksla in blanco wyraża się w możliwości analizowania stanów faktycznych wynikających ze stosunku podstawowego, w szczególności tego, czy odpowiedzialność dłużnika w ramach stosunku wekslowego odpowiada rozmiarowi jego

odpowiedzialności ze stosunku podstawowego. W niniejszej sprawie dopuszczalna jest ocena, czy zobowiązanie wekslowe koreluje ze zobowiązaniem z umowy pożyczki.

Możliwość wysuwania przez wystawcę weksla zarzutów ze stosunku podstawowego wynika z treści art. 10 prawa wekslowego. Stanowi on, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Stanowisko, zgodnie z którym gwarancyjny weksel in blanco nie jest wekslem abstrakcyjnym aprobowane jest w orzecznictwie. W wyroku z dnia 18 listopada 1970 r. 1 PR 407/70 Sąd Najwyższy stwierdził, że „weksel gwarancyjny nie jest wekslem abstrakcyjnym, lecz wekslem gwarantującym wykonanie zobowiązania, w więc „kauzalnym”.” Podobnie w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 listopada 1993 r. w sprawie I ACr 607/93 opubl. w OSAiSN nr 11-12/1994 poz. 58, stwierdził Sąd Apelacyjny w Katowicach, wskazując, iż „nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie wekslowe ma charakter abstrakcyjny, czyli jest ono oderwane od swej podstawy prawnej (causa). Trzeba jednak podkreślić, że ten abstrakcyjny charakter ulega osłabieniu w przypadku weksla niezupełnego. Sytuacja prawna dłużnika z weksla niezupełnego w chwili wystawienia kształtuje się różnie w zależności od tego, kto jest wierzycielem wekslowym. Jeżeli posiadaczem weksla jest pierwszy wierzyciel, wiąże go porozumienie zawarte z dłużnikiem (...). Podpisanie i wręczenie weksla in blanco oparte jest bowiem na zaufaniu do odbiorcy, który powinien wypełnić dokument zgodnie z zawartym porozumieniem. Uzasadnia to obronę wystawcy weksla, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem.”

Wobec powyższego należy przyjąć, że ustawodawca przesądził o dopuszczalności badania treści stosunku podstawowego w przypadku dochodzenia przez pierwszego wierzyciela należności z weksla in blanco przeciwko jego wystawcy. Powód (...) S.A. z siedzibą w B. jest pierwszym wierzycielem, albowiem wynika to wprost z treści weksla, który nie zawiera indosów, gdyż jest wekslem „nie na zlecenie”.

Wobec uznania możliwości powoływania się dłużnika na zarzuty ze stosunku podstawowego wobec powoda w niniejszej sprawie kluczowe znaczenie ma to, czy dopuszczalne jest badanie stosunku podstawowego z urzędu, tj. bez zarzutu pozwanego oraz jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez powoda umowy pożyczki, która zabezpiecza weksel złożony w niniejszej sprawie. Powód mimo wezwania odmówił przedstawienia również dowodów w tym zakresie.

Sąd rozstrzygający niniejszą sprawę stoi na stanowisku, że istnieje możliwość badania stosunku podstawowego łączącego strony bez zarzutu, tj. z urzędu. Abstrakcyjność weksla nie wyraża się w tym, że tylko od woli dłużnika zależy możliwość badania stosunku podstawowego. Jak to zaznaczono wyżej, ze stanowiska doktryny i orzecznictwa wynika, iż abstrakcyjność wyraża się w niedopuszczalności badania stosunku podstawowego i jest niezależna od woli dłużnika. O tej dopuszczalności lub jej braku, w odniesieniu do konkretnego rodzaju weksla i uczestnika stosunku wekslowego, decyduje sam ustawodawca. Podyktowane to jest koniecznością zapewnienia obiegu weksla. W sytuacji, gdy ustawodawca dopuszcza możliwość badania stosunku podstawowego kwestia, czy badanie to nastąpić ma na zarzut czy też przez sąd z urzędu, nie jest zagadnieniem odnoszącym się do abstrakcyjności i weksla, ale do zakresu stosowania zasady kontrydiktoryjności. Ustawodawca w art. 10 prawa wekslowego operuje sformulowaniem „zarzut”. Samo to sformułowanie nie przesądza jednak o tym, że rozpatrywanie stosunku podstawowego może nastąpić tylko na zarzut dłużnika. Przede wszystkim sformułowanie to nie zostało użyte w ujęciu ścisłym jako uprawnienie do odmowy spełnienia żądania o charakterze prawnokształtującym. Takim zarzutem może być np. zarzut przedawnienia czy zarzut potrącenia. Nie ma wątpliwości, że podniesienie takiego zarzutu zależy wyłącznie od woli dłużnika i nie może być on zastępowany przez działanie sądu z urzędu. W ocenie Sądu możliwość podniesienia zarzutu, że weksel został wystawiony niezgodnie z porozumieniem, nie stanowi zarzutu sensu stricto. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2001 r. II CKN 25/00, OSNC 2001/7-8/117, wskazując, że w treści art. 10 prawa wekslowego nie chodzi o zarzut w ścisłym tego słowa znaczeniu, tj. o uprawnienie do odmowy spełnienia żądanego świadczenia, mimo powstania zobowiązania uzasadniającego to świadczenie, lecz o zarzut w szerokim tego słowa znaczeniu, tj. o powołanie się jedynie na fakt niepowstania zobowiązania o treści wyrażonej w wekslu. Skoro sformułowanie użyte przez ustawodawcę stanowi zatem jedynie o dopuszczeniu przez ustawodawcę możliwości powołania się na konkretne fakty lub zarzuty sensu stricto, wynikające ze stosunku podstawowego, nie przewiduje

zaś uprawnienia prawnokształtującego to nie ma żadnych podstaw, by racjonalnie przyjmować, że taka możliwość zastrzeżona jest wyłącznie dla samego tylko dłużnika.

W świetle powyższego brak jest przeszkód, aby z urzędu uwzględnić treść umowy pożyczki łączącej strony. Sąd nie narusza bowiem treści art. 10 prawa wekslowego, gdyż uwzględnia stosunek podstawowy wobec pierwszego wierzyciela, który wypełnił weksel in blanco. Ten zaś kto jako pierwszy wierzyciel wypełnia weksel in blanco nie może korzystać z ułatwień, jakie prawo przewiduje dla obrotu wekslowego. Zatem nie ma racji powód, odmawiając przedłożenia na żądanie Sądu stosownych dokumentów, zasłaniając się abstrakcyjnością weksla. Prawdą jest, że abstrakcyjność weksla ma wpływ na rozkład ciężaru dowodu. Ten kto to dochodzi zapłaty jako wierzyciel wekslowy, musi tylko przedłożyć dokument weksla, na który się powołuje, i wykazać swą tożsamość z osobą remitenta, nie musi zatem wykazywać podstawy zobowiązania wekslowego ani tego, że ta podstawa w ogóle istniała. To na dłużniku wekslowym spoczywa ciężar udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem.. Trzeba jednak wskazać, że stosownie do treści art. 232 k.p.c. sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych przypadkach, zastosowanie przez sąd art. 232 zd. drugie k.p.c. może się nawet stać obowiązkiem sądu. Działanie takie może znaleźć uzasadnienie w tych sytuacjach, w których ma to przeciwdziałać naruszeniu porządku prawnego, jak również wówczas, gdy obok interesu prywatnego występuje w sprawie interes publiczny, gdy zachodzi podejrzenie prowadzenia przez strony procesu fikcyjnego, gdy podmioty postępowania zachowują się sprzecznie z prawem oraz w sytuacji występowania w postępowaniu strony wyjątkowo nieporadnej, a więc kiedy przemawia za tym zapobieżenie uchybieniu zasadzie równości (równouprawnienia) stron.. Zdaniem Sądu taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Jak wyżej wskazano. Sąd stanął na stanowisku, że w przypadku weksla gwarancyjnego in blanco, istnieje możliwość badania z urzędu stosunku podstawowego. Kontrola weksla niepełnego w świetle treści stosunku podstawowego nabiera jeszcze większego znaczenia w sprawach z udziałem konsumenta. Konsekwencją dopuszczalności badania z urzędu stosunku podstawowego było to, że Sąd w niniejszej sprawie zobowiązał powoda do przedłożenia umowy pożyczki zawartej z pozwaną, której dotyczy weksel na zabezpieczenie Powód nie przedłożył dokumentów. Powód wyraża przekonanie, że skoro dochodzi należności z weksla, nie ma obowiązku przedstawiać innych dokumentów.

W ocenie Sądu wobec posiadanej wiedzy, bierności pozwanej i odmowy przedstawiania dokumentów przez powoda, przyjęcie stanowiska, że Sąd może badać stosunek podstawowy jedynie na zarzut, zaś powód nie ma obowiązku przedstawiania dokumentów skoro dochodzi roszczenia z weksla, będzie powodowało, że rola Sądu zostanie zmarginalizowana, stanie się on swego rodzaju narzędziem, zaś wyroki będą wyrazem aprobaty dla praktyk, które są sprzeczne z przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego. Powyższe nie powinno mieć miejsca, zaś przepisy dają podstawę do badania stosunku podstawowego z urzędu, podobnie jak dają możliwość przeprowadzania dowodów z urzędu i co się z tym wiąże, żądania przedkładania stosownych dokumentów.

Jeszcze raz warto podkreślić, że w przypadku weksla niepełnego, który sam wypełnia wierzyciel, bez jakiegokolwiek wpływu dłużnika będącego wystawcą weksla, zasada abstrakcyjności jest ograniczona, zaś Sąd ma prawo badać stosunek podstawowy, jakim w tym wypadku jest umowa pożyczki. Zatem odmowa przedstawiania stosownych dokumentów przez powoda musi zostać przez Sąd oceniona, do czego uprawnia treść art. 233 § 2 k.p.c.

Ponadto, należy wskazać, że złożone przez prokuratora pismo z dnia 27 kwietnia 2017 r. może zostać potraktowane jako zarzut w trybie art. 10 ustawy Prawo wekslowe, co tym bardziej przyznaje Sądowi prawo do badania stosunku podstawowego między stronami.

Reasumując, wobec wiedzy Sądu z innych spraw oraz faktu, że powód oraz podmioty z nim powiązane posługują się wzorcem umownym, istniało duże prawdopodobieństwo, że powód wypełnił weksel na sumę przewyższającą zobowiązanie wynikające ze stosunku podstawowego. Jak to wyżej przedstawiono Sąd obowiązany jest dostrzec powyższe z urzędu i może badać z urzędu brak tejże zgodności. Pozwana jest wszak zobowiązana wekslowo tylko w takich granicach, w jakich istnieje wierzytelność ze stosunku podstawowego.. Powód odmówił przedstawienia umowy cywilnoprawnej, uniemożliwiając zbadanie zgodności zobowiązania wekslowego ze zobowiązaniem z umowy pożyczki.

Powyższe skutkować musiało oddaleniem powództwa.

Apelacje od powyższego roszczenia wywiódł powód zaskarżając wyrok w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego tj.

- art 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe w zw. z art. 48 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe i art. 6 kc poprzez przyjęcie, iż ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywał na stronie powodowej w sytuacji, gdy powództwo zostało oparte na podstawie weksla in blanco, a tym samym sprawa niniejsza nosiła charakter sprawy wekslowej powodując, iż obowiązek udowodnienia wad wypełnionego weksla, niezgodności z deklaracją wekslową czy też nieistnienia zobowiązania, bądź wykazania, iż zobowiązanie to nie opiewa na kwotę wskazaną w treści weksla zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem obarcza stronę pozwaną a nie powodową;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie tj. :

- przepisu art. 232 kpc poprzez działanie przez Sąd Orzekający za stronę pozwaną w sytuacji, gdy z treści tego przepisu wynika, iż w pierwszej kolejności to strona dowodzi swoich twierdzeń, a dopiero po wyczerpaniu środków dowodowych Sąd może dopuścić dowód nic wskazany przez stronę co nie oznacza, iż procedujący może przeprowadzić całe postępowanie dowodowe za jedną ze stron,

- art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c.. art. 187 § I pkt 1 i 2 k.p.c. polegające na przyjęciu, że strona powodowa miała obowiązek przedstawienia już w pozwie faktów i dowodów mających znaczenie dla ewentualnych przyszłych zarzutów, które w sprawie mogła podnieść strona przeciwna, w szczególności mających znaczenie dla oceny ewentualnego zarzutu pozwanego nieistnienia bądź zawyżenia wierzytelności, w sytuacji, gdy to strona pozwana była zobowiązana do przedstawienia dowodów w tym zakresie;

- art. 3 k.p.c.. art. 227 k.p.c.. art. 232 k.p.c. i art. 233 § I k.p.c. w związku z art. 6 k.c. oraz art. 101 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe poprzez nieuwzględnienie powództwa w wypadku gdy powódka oparła swoje roszczenie na przedstawionym do zapłaty, prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym a pozwany nie złożył skutecznych wniosków dowodowych przeciwko żądaniu pozwu, a tym samym nie wykazał, że żądanie pozwu jest niezasadne;

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za I instancję od całości żądania zgłoszonego w pozwie.

Ewentualnie wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w innym składzie z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej.

Wnoszę ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Na wstępie należy zauważyć, iż sprawa jest po raz kolejny przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy albowiem pierwszy wyrok z dnia 22 maja 2017r. w sprawie sygn. akt I C 183/17 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. został uchylony a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 29 grudnia 2017r. sygn.. akt II Ca 638/17 .

Z wytycznych Sądu Okręgowego wynikało w sposób jednoznaczny jakie czynności ma dokonać Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę z udziałem Prokuratora. Pomimo zobowiązania do złożenia dokumentów wnioskowanych przez Prokuratora strona powodowa nie tylko, że nie stawiała się na rozprawie ale też nie załączyła jakichkolwiek dokumentów o które wnioskował Prokurator, a do których złożenia zobowiązał pełnomocnika powoda Sąd I instancji.

Przechodząc zatem do rozważenia zarzutów apelacyjnych należy podkreślić, że co do zasady zgodzić należy się ze stanowiskiem autora środka odwoławczego, a dotyczącym istoty weksła in blanco i w ogólności uznać je za prawidłowe i zasługujące na akceptację.

Powódka wniosła pozew na podstawie podpisanego przez pozwaną weksła. Faktycznie ów dokument wypełniony został prawidłowo - w oparciu o przepisy

ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282, z późn. zmianami).

Ma zasadniczo rację skarżący, że dochodzący roszczenia z weksła winien jedynie legitymować się dokumentem wekslowym, prawidłowo wypełnionym.

Zaprezentowany w tej mierze pogląd judykatury i nauki prawa nie może budzić żadnych zastrzeżeń.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest jednak inny na co zwrócił uwagę już Sąd Okręgowy uchylając pierwotny wyrok Sądu Rejonowego i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania.

W aktach sprawy znajduje się bowiem pismo Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Tryb. Działając na podstawie art. 7 kpc i art. 60 § 1 kpc wstąpił on do sprawy w charakterze rzecznika interesu publicznego. Treść tego pisma wskazuje, że jego autor wdał się w spór domagając się przeprowadzenia postępowania dowodowego w kierunku przez siebie wskazanym. Dotyczyło to w szczególności zobowiązania strony powodowej do złożenia deklaracji wekslowej i umowy pożyczki, oraz do przedstawienia w jaki sposób i na poczet jakich należności zaliczone zostały ewentualne wpłaty pozwanego, oraz złożenie dowodu uiszczenia składki ubezpieczeniowej.

Prokurator podnosił, że łącząca obie strony umowa pożyczki jest w części nieważna (art. 58 kc), ponieważ jej postanowienia zmierzały do obejścia ustawy. W ocenie Prokuratora należało w zaistniałej sytuacji zbadać łączący obie strony węzeł podstawowy.

Lektura akt i zgromadzonego w nich materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż zasadnym było przeprowadzenie postępowania dowodowego w kierunku wskazanym przez Prokuratora.

Z przyczyn wskazanych wyżej nie doszło do obrazy zaskarżonym wyrokiem art. 227 kpc, art. 232 kpc i art. 101 w/w ustawy, skoro wdanie się w spór przez Prokuratora wymagało zbadania węzła podstawowego, a nie poprzestanie na prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym. Z tych zasadniczych przyczyn nie odnosi skutku zarzut naruszenia art. 10 prawa wekslowego.

Nie można uznać, iż doszło do obrazy art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego byłaby wątpliwa, gdyby postępowanie toczyło się jedynie z udziałem stron, w sytuacji gdyby pozwany nie wdał się w spór. Udział w sprawie Prokuratora który przejął inicjatywę dowodową, zmienił w istocie rozkład ciężaru dowodzenia.

W takiej sytuacji postawa powoda który nie złożył wymaganych przez Sąd dokumentów musi być oceniona w świetle art. 233§2 k.p.c. Wnioskowane przez Prokuratora dokumenty miały bowiem zobrazować stosunek podstawowy i doprowadzić do wydania sprawiedliwego wyroku zwłaszcza w kontekście niedozwolonych klauzul umownych. Nie sposób się zgodzić z twierdzeniem powoda jakoby stanowisko powoda miało antycypować fakty i dowody które miały znaczenie dla przyszłych zarzutów. Wystarczające było bowiem złożenie na żądanie Sądu wnioskowanych przez Prokuratora dokumentów na podstawie których Sąd miałby możliwość oceny ważności umowy stanowiącej

podstawę do wystawienia weksla gwarancyjnego. Brak dokumentów doprowadził do sytuacji, iż powództwo jako nieudowodnione musiało zostać oddalone.

Reasumując apelacja powoda nie zawiera uzasadnionych podstaw i w związku z tym musi zostać oddalona, a to na podstawie art. 385 k.p.c.